

C/ Nou del teatre, 16
17004 - GIRONA
Tel. 972 22 50 44
www.cinematruffaut.girona.cat
a.e: info@cinematruffaut.com

MEMBRE DE LA XARXA

CREATURA

Catalunya, 2023

Direcció: Elena Martín

Guió: Elena Martín, Clara Roquet

Intèrprets: Elena Martín, Oriol Pla, Àlex Brendemühl, Clara Segura

Durada: 114 min

Gènere: drama

Idioma: català

Data d'estrena: 08/09/2023

Una pel·lícula molt valenta

Creatura d'Elena Martín Gimeno és, per damunt de tot, una pel·lícula valenta, molt valenta. La seva directora i actriu protagonista posa el seu propi cos i la seva sexualitat al centre de la mateixa pantalla. En cap cas, però, ens trobem davant d'una confessió personal, ni davant d'una pel·lícula terapèutica que serveixi pel propi alliberament personal. Estem davant d'una ficció, amb tocs d'autoficció, que es proposa trencar de forma frontal alguns tabús que el cinema ha intentat esquivar i que moltes vegades han semblat estranys a tot allò de què es pot arribar a parlar en una pel·lícula. Elena Martín se la juga i en fer-ho sap que arrisca molt, però que també pot guanyar la partida. *Creatura* és el resultat d'aquesta victòria.

Dins del treball de posada en escena de *Creatura* hi ha alguna cosa que transcendeix el rigor i que va més cap els defectes que pugui arribar a tenir la pròpia pel·lícula. Allò que converteix l'obra en alguna cosa especial té a veure amb el desig de transparència, de construir una obra sobre la sexualitat femenina buscant-ne les disfuncions i les particularitats. No és una obra que parteixi de cap normalitat imposada sinó que apel·la a tot allò que s'escapa dels models establerts i que alguns consideren com una disfunció. En la pel·lícula seguim la història de Mila (Elena Martín), que un dia decideix quedar-se a viure un hivern a la residència de la seva àvia a l'Escala on es disposa a iniciar una nova experiència amb el seu company Marcel (Oriol Pla), que ha arribat al poble per fer substitucions a l'institut de Torroella de Montgrí. La parella fa l'amor. Mentre s'abracen veiem que ella desitja el cos del seu amant, que vol gaudir, però també ens adonem que alguna cosa els ho impedeix, hi ha algun problema en la relació que li impedeix poder arribar a l'orgasme. A partir dels primers instants la pel·lícula exposa amb tota clarividència la frustració sexual, però en lloc de mostrar-nos com segueix la vida un cop acceptada la frustració, Elena Martín es proposa indagar quin és l'origen de la crisi sexual. *Creatura* està construïda com si fos una investigació duta a terme a partir dels records i d'un procés que se centra en tres etapes vitals: la infància, l'adolescència i la joventut.

Quan ens acostem a cadascuna d'aquestes etapes, la directora ens mostra que alguna cosa passava i que els problemes sexuals de la vida adulta tenen una arrel profunda. La directora no fa cap pel·lícula de tesis i aprofita la seva investigació per mostrar-nos escenes de placidesa de l'estiu i moments en què l'esclat del desig té molt a veure amb el gaudi de l'entorn i les diferents maneres de despertar a la vida.

La valentia de la pel·lícula té molt a veure amb la constatació que el secret de tot plegat potser es troba amagat en algun racó de la infància, quan de forma inconscient es desperta un plaer. La constatació d'allò que una nena desitja i que el despertar sexual no és una cosa que tingui a veure amb les transformacions del cos de l'adolescència, sinó que també es produeix molt abans, pot escandalitzar a algunes ànimes ben pensants educades en "aquell vell i purità catolicisme" o altres ànimes que han convertit els tabús en una mena de cuirassa de protecció. Elena Martín explora el seu propi cos com a actriu des d'una perspectiva gairebé documental, però també ho fa des de les lleis de la ficció. Al llarg de la pel·lícula ens mostra la urticària nerviosa que sorgeix quan desitja i en el moment en què té relacions sexuals. Com podem trobar el plaer i la seva pròpia manera de desitjar més enllà de les normes, les convencions i les generalitzacions? Com alliberar-se de les normes i frustracions imposades per certs codis culturals? Ho tornem a dir, Elena Martín roda una pel·lícula valenta que potser té alguns desajustos dramàtics en el trànsit entre les tres edats, però en la qual hi ha una ferma voluntat per fer un cinema en femení que parli del cos de les dones. Un cinema que assumeix la incomoditat com acte de sinceritat que permet anar més enllà dels tòpics i penetrar en un territori gens explorat al cinema.

Àngel Quintana
Col·lectiu de Crítics de Cinema de Girona